

הילד הקטן

"מעריב" 28.5.92

המחבר: אנונימי תרגום: יהודה אטלס

פעם, ילד קטן הלך לבית ספר.
הוא היה ילד די קטן
ובית הספר היה די גדול.
אבל, כשראה הילד שיש דלת
שדרכה אפשר להיכנס לכיתה ישר מהרחוב,
הוא היה מאושר
ובית הספר כבר לא נראה לו
כל כך גדול.

בוקר אחד,
אחרי שהילד כבר היה בבית הספר זמן מה,
אמרה המורה: "היום כולנו נצייר ציור".
"יופי", חשב הילד.
הוא אהב לצייר ציורים.
הוא ידע לצייר כל מיני דברים:
אריות ונמרים, אפרוחים ופרות,
רכבות וסירות,
הוא הוציא את קופסת הצבעים שלו
והתחיל לצייר.

אבל המורה אמרה:
"חכה, עדיין לא הגיע הזמן להתחיל!"
היא המתינה עד שכולם נראו מוכנים.

"עכשיו", אמרה המורה,
"כולנו נצייר פרחים".
הוא אהב לצייר פרחים
והוא התחיל לצייר פרחים נפלאים
בצבעי ורוד, כתום וכחול.

אבל המורה אמרה:
"חכה, אני אראה לך איך לצייר".
וציירה לו פרח אדום עם גבעול ירוק.
"כך", אמרה המורה,
"ועכשיו אתה יכול להתחיל".

הילד הסתכל על הפרח שציירה המורה
ואחר כך על הפרח שהוא צייר.
את הפרח שלו הוא אהב יותר.
אבל הוא לא אמר זאת.
הוא רק הפך את הדף
וצייר בצדו השני פרח,
בדיוק כמו זה שציירה המורה:
פרח אדום עם גבעול ירוק.

יום אחד,
כשהילד כבר פתח את הדלת בכוחות עצמו,
אמרה המורה:
"היום נעשה משהו בחמר".
"יופי" חשב הילד.
הוא אהב חמר.
הוא ידע לעשות מחמר כל מיני דברים:

נחשים ואנשי שלג, פילים ועכברים,
מכוניות קטנות ומשאיות גדולות,
והתחיל ללוש ולעצב את כדור החמר שבידו.
אבל המורה אמרה:
"חכה, עדיין לא הגיע הזמן להתחיל!"
היא המתינה עד שכולם נראו מוכנים.

והמורה אמרה: "חכה,
אני אראה לך איך."
והיא הראתה לכולם
איך לעשות צלחת עמוקה אחת.
"כך", אמרה המורה,
"ועכשיו אתה יכול להתחיל".

הילד הסתכל על הצלחת של המורה ואחר כך הביט בשלו.
את שלו הוא אהב יותר.
אבל הוא לא אמר זאת.
רק שב וגלגל את החמר שבידו לכדור
ועיצב ממנו צלחת עמוקה,
בדיוק כמו זו שעשתה המורה.

עד מהרה למד הילד להמתין, ולהסתכל,
ולעשות דברים בדיוק כמו המורה.
עד מהרה הוא חדל לעשות דברים משלו.

ואז קרה,
שהילד ומשפחתו עברו לגור בבית אחר
והוא התחיל ללמוד בבית ספר אחר.

בית הספר היה גדול אפילו מן הקודם
ולא הייתה בו דלת
שדרכה יכול היה להיכנס
מן הרחוב ישר לכיתה.
כדי להגיע לכיתה
היה עליו לעלות כמה מדרגות
ולעבור לאורכו של אולם גדול.

ביום ראשון ללימודיו שם אמרה המורה
"היום נצייר ציור"
"יופי" חשב הילד וחיכה שהמורה
תגיד לו מה לעשות.
אבל המורה לא אמרה דבר.
היא רק פסעה לה בין השולחנות.
כשהגיעה אל הילד, שאלה:
"האם אינך רוצה לצייר ציור?"
"אני רוצה", אמר הילד, "מה אני אצייר היום?"
"עד שתצייר את זה", אמרה המורה, "אני לא אדע",
"ואיך אני אצייר את זה?" שאל הילד.
"איך שאתה רוצה", אמרה המורה,
"ובאלו צבעים שאתה רוצה.
אם כולם יציירו אותו הציור,
ויצבעו באותם הצבעים,
איך אני אדע מי צייר מה?"
"אני לא יודע", אמר הילד והתחיל לצייר
פרחים ורודים וכתומים וכחולים.

הוא אהב את בית הספר החדש,
אפילו שלא היתה שם דלת
שדרכה אפשר היה
להיכנס לכיתה ישר מן הרחוב.